

DET VAR EN LITEN FLICKA SOM PÅ SIN DÖDSBÄDD LÅG

(En liten flickas dödsbädd)

Det var en li-ten flic-ka som på sin dödsbädd

låg, för-åld-rar-ne de grå-to, när de sin ålskling

såg. De skulle snart få läm-na sitt lån åt ska-pa-

ren, och bädda ner i grafwen sin lilla kö-ra wän.

Den lilla flickans fader, han var en sådan där,
Som skriften kallar därre och säger Gud ej är:
Men modern, hon var lycklig, i tron på Frälsaren,
Och talte med den lilla om Jesus, barnens vän.

En dag då fadern ensam vid barnets sjuksäng satt,
Hon talade väl något, men rösten den var matt:
"Jag får nu, käre fader, snart säga er farväl:
Jag känner döden nalkas, men hvem skall ha min själ?"

Jag känner mig så oviss, jag finner ingen ro,
I har ej talat lika, på hvem skall jag väl tro:
Ty mamma hon har talat om himlens salighet,
Men, pappa, du förnekar båd' Gud och evighet."

Då börjar fadren gråta, nu var det ej så lätt:
"Tro du som mamma säger, ty hon har likväl rätt."
Och barnet i sin enfald, sig slöt i Jesu famn,
Och somnar för att vakna i fridens sälla hamn.

Och fadren han fick skåda, hwad förr han aldrig sett:
Han ock af bibeln lärde den frälsning Gud beredt,
Då otrons fästen falla och alla falska stöd.
Då håller Jesus namnet i både lif och död.

Men I föräldrar kära, hwarthän går edra barn?
Kanhända uti synden, i fiendernas garn.
Tänk er hur hämskt det blifwer, om I då följens åt,
Och skiljda ifrån Jesus, gå'n bort i evig gråt.

Men I som fått den nåden, att peka för de små,
På blödande Guds Lammet, o tröttnen ej, håll på!
Ty Gud skall växten gifva åt Ordet I så'n ut,
Och I få'n evigt glädjas med edra barn till slut.

Johan Gustaf Bäcklund